

Venceslav Winkler:

Sonce raste.

Sonce raste čez goro,
z lepo, mlado pomladjo.
Pomlad nosi lučke tri.
v lučkah Jezušček sedi.

»Daj mi roko, bratec zlat,
dušice sem prišel brat,
toplo, svetlo bo pri nas,
ko bo zemljo stiskal mraz.«

Sonce raste čez goro
s tiho, bridko pomladjo —
Ni več svetlega neba,
ni več dobrega sveta.

Joža Vovk:

Sirota.

V tihi, mračni sobi,
v mrazu in tesnobi
je sirota sama,
umrla ji je mama.

Vrata čuva Glad,
mršav, dolgobrad,
nima ne oči,
o obrazu ne krovi.

V kotu velik Strah
črno roko steza,
glej, pod stropom pleza
grda spaka — Skrb.

Tam čez mračen vt
stopa botra — Smrt.
Vrata Glad odpira,
sirota v sobi — umira.

F. Ločniškar:

Zarja.

Izza gora je šinila
po nebu zarja zlata,
pregnala jutranji je mrak,
odprla dnevu vrata.

Zbudila v grmu ptičice
in rožice na trati,
nasula cvetom biserov,
da vsi so kakor svati.

In strunice ubrala je
v naravi mnogozvočne:
vse poje, žvižga, žrgoli
vesele, prav poskočne.

